

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Korset

Citation: Winther, Christian: "Korset", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 312. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid96481/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Den Moder sad alene
Paa røden Sand og skjaly,
Mens Stjernerne, de tause,
Gik over Himlens Hvalv;
Med Arm om Pigens Midie
Til Hjertet lytted hun;
Men Hjertet det var brustet
Og Sjælen bragt til Blund.

Hun grov med sine Hænder
En Grav saa lang og bred,
Blødt lagde hun i Sandet
Sin døde Datter ned;
Til Suusaa-Kloster vendte
Hun ei sit Fjed paany,
Ei tyede hun tilbage
Til det Helliges Ly.

Hun vandred og hun tigged
Fra Dør og til Dør,
Indtil hun naaede did,
Hvor hun husede før.
Der søgte hun til Hytten
Paa skovbegroete Fedd,
Og med en vendisk Fisker
Til sidst hun drog af Led.

KORSET.

Det var en Morgen tidlig
En varm September-Dag,
End laac paa Engen hvidlig
Taagen i brede Lag;

Den grønne Løvfrø qvækked
Alt i det høie Træ,
Den sorte Snog sig strækked
Ud under Tjørnens Læ.

Hr. Strange gik i Lunden,
Hans Gang var langsom, mat,
Han havde ikke funden
Hvile den hele Nat.
Ved Dag tidt slumrer Sorgen,
Mens Solens Øie leer,
Fra Aften og til Morgen
Den vaager tidt desmeer.

Uroligt Hjertet banker,
Hvor kan det finde Ro,
Naar ustyrlige hans Tanker
Ile til Ellens Bo,
Mens for ham stander Ære
Med hvasse Sværd i Haand
Og truer at sønderskjære
Det livsalige Baand?

Han gik saa vidc Veie
Og vidste knap, hvor han kom,
Som Forelskede jo pleie,
Der sjelden see sig om.
Han gik fast som i Blinde
Og talte ei sine Fjed,
Og Sorgen, hans Elskerinde,
Den fulgte troligt med. —

Langt inde, fjernt fra Huset,
Hvor den gamle Jæger boer,

Der havde Lynet knuset
En Egestamme stor;
Og skjøndt man skulde mene,
De havde det ei godt,
De svære, krumme Grene
End spirede saa smaat.

Midt paa den faldne Stamme,
Halv skjult af Green og Blad,
Som fattet i en Ramme
Den unge Frøken sad;
Til Dronningen paa Borgen
Var hun stævnet samme Qvæld,
Nu vilde sidste Morgen
Hun sige sin Skov Farvel.

Der havde hun just Venner!
Saa mangan Eeg og Bøg
Saa nøie hun jo kjender
Og vil unde sit Besøg;
Hiin Hybenbusk paa Marken
Med Frugt saa purpurrød,
De Fiske smaa i Parken,
Som hun fored med Brød.

Thi hendes unge Hjerte
Ei sov i hendes Bryst;
Midt i sin Længsels Smerte
Det søgte efter Trøst;
Hun maatte have Noget,
Hun kunde holde af,
Og hun forstod just Sproget,
Naar hun tog og hun gav.

Der sad hun nu hensunken,
Mens Alt i Stilhed laae,
Og Solen tændte Funken
I Duggens Perler smaa;
Som Bier om grønne Linde,
Som Maager om en Havn
Hendes Tanker derinde
Huldt sværmed om et Navn;

De sværmed om et Øie,
Et Aasyn, en Gestalt,
De kjendte Alt saa nøie
Og kunde male Alt;
De maled saa mærkværdigt
Naturligt Kjød og Blod,
At Billedet snart var færdigt
Og klart for hende stod.

Der stod han ved Tjørnegjerdet!
Hun trykked Øiet til,
Hun troede, heel forfærdet,
Det var et Drømmespil.
Det var ham selv beskygget
Af Yperns mørke Blad;
Op sprang hun sødt henrykket
Fra Bullen, hvor hun sad.

Let løb hun over Løvet,
Hun raabte høit hans Navn,
Og styrtede bedøvet
I hans aabnede Favn.
Det var slet intet Under,
Om stum var deres Mund,

Den havde ikke Stunder
At tale endnu en Stund!

Med begge Hænder han lagde
Til sit Bryst hendes to;
End intet Ord hun sagde,
Men baade græd og loe;
Han saae sig ganske svimmel
I hendes Øines Blaae,
Som ind i denne Himmel
For første Gang han saae.

Bort fra hans Tanke svundet
Var Mulmet, hvori den laae;
Hiint Baand, af Æren tvundet,
Det brast nu som et Straa;
Tvivlskyen var henveiret,
Som truede ham før,
Kjærlighed havde seiret,
Som altid den bør.

»Hvor har Du været, Strange?«
Hun spurgte bly og blid,
»I denne lange — lange
Uendelige Tid?«
Han svared: »I Elende,
Og bundet til vor Hjort
Man havde troet at sende
For evig Tid mig bort.

Gud vilde mig bevare;
Han og vor lille Sang
Mig løste ud af Fare, —
Men Du? fortæl engang!«

»Bortrevet fra Din Side,«
Hun svared, »blev jeg slæbt væk;
Ak, meget jeg maatte lide
Af Kummer og af Skræk.

Kun Svalen saae min Jammer
Og lytted til mit Suk,
Naar ind i mit Kammer
Den fløj fra Taarnets Glug;
Den blev saa venlig mod mig,
Og i min Sorg, mit Savn
Jeg syntes, den forstod mig
Og qviddrede Dit Navn.

Tidt tyktes mig, Du var mig
Saa nær og saa varm,
Det kom mig for, Du bar mig
Engang paa Din Arm.
Men det er nu vilde Drømme,
Der komme brat og gaae
Og i Taage hensvømme,
Naar man tænker derpaa!«

Da smiled Hr. Stranges Læbe;
»Ung Ellen! vær nu fro,
Nu tør vi sikkert stræbe
At fange Fred og Ro;
Den Afgrund, som os trued,
Har sit Gab nu tillukt,
Det Flammesyn, som lued
Mod vor Isse, er slukt.«

Heel ridderligt han lagde
Sin Arm om Ellens Liv:

»Vil Du,« han trøstigt sagde,
»Nu vorde min Ægteviv?«
Hun saae ham klart i Øiet,
Dog blussende som Carmin,
Og svared kjæk fornøiet:
»I Guds Navn! jeg er Din!«

Med Øine glade, milde
De bytted Ring mod Ring;
Der var ei Tid at spille
Til saa vigtig en Ting.
Paa Tuen grøn med Ære
Han bredte sin Kappe blaa,
Og bød sin Hjertenskjære
At hvile derpaa.

Han sad ved hendes Side
I bløde Græs og Straa,
Og hendes Haand, den hvide,
Et Kys han trykked paa,
Og sang: »Min klare Stjerne!
Min dyrebare Skat!
Dig søgte i det Fjerne
Min Sjæl ved Dag og Nat!«

Hun raabte glad: »Ak, Strange!
Din Hu har Sangen gjemt,
Jeg var jo næsten bange,
Du reent den havde glemt!«
Og han blev ved: »Min Stemme
Du kjender, Du kommer jo,
Du kan ret aldrig glemme,
Du skjenked mig Din Tro!«

Hun sang: »Hver Nat er Sommer
For os, dens Blomster vi;
Naar Dagen den kommer,
Er vor Sommer forbi!«
Og han: »O, min Kjærmind!
Min Elskovsrose rød!
I Mulm jeg kan Dig finde,
Din Duft er stærk og sød!«

Med dæmpet Stemme sang de
Som under Nattens Flor;
I Skoven yndigt klang de
Smeltende Elskovs-Ord,
Da rasled det, de lytted,
De standsed med deres Qvad,
Og holdt sig tyst, beskyttet'
Af Hækken, hvor de sad.

Det hørtes atter ruske
Gjennem det tætte Krat,
De løvbeklædte Buske
Da aabnede sig brat;
Et stolt Gevier sig reiste
Høit mellem Løvet frem;
En Kronhjort stod og kneiste
Og stirred stivt paa dem!

Knap hørligt hvisked Strange:
»Syng, Ellen! o, bliv ved!
O, kunde vi ham fange!
Det gjælder Liv og Fred!«
Og uden selv at vide,
Hvad Sangen her betød,

Hun sang da med sin blide,
Sin Klokkestemme blød.

Det ranke Skovdyr bøied
Sit stolte Hoved ned,
Med hine To for Øiet
Den græssede et Fjed;
Den sine Ører vendte,
Den spored og fornam;
Med Musklerne spændte
Hr. Strange vogted paa ham.

Saa kom han ud paa Pletten,
Hvor de Syngende stod;
Strunk gik han over Sletten,
Det syntes, han fik Mod;
Et lille Sæt tilbage
Han atter drog fra dem,
Da syntes Sangen drage
Ustandseligt ham frem.

Med sænket Hoved gik han,
Og sindig her og hist
Som Tidsfordriv sig fik han
Et Blad, en Eneqvist;
Til Høire hist han snøfted,
Og saa til Venstre her,
Høit Takkerne han løfted
Og stod dem ganske nær.

Med Øine skye han maalte
De gamle Venner tyst;
I Solens Glands da straalte
Guldkorset paa hans Bryst;

Han rakte frem sin Mule,
Med Løbet sparked han;
Da klang den gyldne, gule
Kjede udi hans Man.

Som baaret af en Vinge
Sprang Strange til i Hast,
Greb Korset paa dens Bringe,
Saa Kjedens Ringe brast;
Han holdt det dyre Bytte!
Fast sittrede hans Knæe,
Han maatte Ryggen støtte
Og læne sig til et Træ.

Men Hjorten var forsvunden!
Skjøndt før saa tam og tryg,
Den foer nu gjennem Lunden,
Kyst ved det barske Ryk.
De saae, hvordan den jaged
I Krat med høie Hop,
Saa Grenene de knaged
Og Fuglene fløi op.

End Junkren stod bedøvet,
Hans Aandedræt var kort;
»Ak,« raabte Ellen bedrøvet,
»Det var jo vor gamle Hjort!
Men der er jo mit Smykke?
Det vil mig Lykke spaae!«
Han svared mørk: »Ja, Lykke!
Det kommer an derpaa.

See, Ellen! Du maa vide,
Dit Kors kan som en Dør

Aabnes paa denne Side, —
Det vidste Du ei før.
Det aned os jo ikke,
Da sidste Gang vi saacs,
Vor Lykke kunde ligge
Bag denne lille Laas!«

Han stod som for at kjæmpe
Paa Liv og paa Død,
Fik Laasen op med Lempe
Og saac — en Fletning rød!
Som Rævens Bælg rødhaaret
Var Lokken, som der laae;
Den havde Hr. Peder baaret, —
Ak, nu var han saa graa!

Da svandt Hr. Stranges Smerte,
Han sukked: »Gud Lov og Priis!«
Det var hans ædle Hjerte
Et fuldeligt Beviis.
Han sagde: »Lad mig, Søde!
Beholde Smykket end;
En Guldsmed skal det bøde,
Saa faaer Du det igjen!«

Hans Sjæl var sorrigsvanger
Midt i hans Lykke nu,
Den gamle Ridders Anger
Han tænkte paa med Gru,
Dog ømt og fiint han dulgte
For Ellen sin Uro;
Han hende langsomt fulgte
Til Jægerens Bo.

TVEKAMPEN.

Han havde seet sin Haarlok,
Som den i Ungdom var,
Nu skinned hvidt som Sølv
Det Lidet, som han bar.
Han havde seet sin Haarlok
Og sønderknust han stod;
Den vidned for Fru Marri,
Den vidned ham imod.

Der laae den unge Qvinde,
Uskyldig for hans Blik;
Et tveægget Sværd da
Gjennem hans Hjerte gik.
Der stod nu for hans Øie
Hans egen raae Gestalt,
Om den nu Sydens Mørke
Som et Ligklæde faldt.

Der er en Høi ved Stranden,
Den har et gammelt Navn;
En Viking fandt vel fordum
I den sin sikreste Havn;
Den skuer over Sundet
Til Kullens steile Bryst;
Bag ved den ligge Skove
Og krandsse Land og Kyst.

Hidstævnet af Jens Due
Hr. Ridder Peder sad
Der bagved Kjæmpehøien
I Solens milde Bad;